

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/38/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714210961
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6714210961.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a JUDr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu TELERVIS PLUS a. s., so sídlom Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, právne zastúpeného JUDr. Alanom Strelákom, advokátom, so sídlom Záhradnícka 46, 821 08 Bratislava, proti žalovanému M. A., narodenému XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom XXX XX J., adresa na doručovanie F. XX, XXX XX J., o zaplatenie 1.489,24 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/124/2014-36 z 18. novembra 2014, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (prvý výrok). Žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (druhý výrok).

2. Prvoinštančný súd rozhodnutie odôvodnil tým, že dňa 04. 09. 2009 uzavreli žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník zmluvu o úvere č. 420090504 (ďalej len „zmluva o úvere“). Na základe tejto zmluvy žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1.000,- Eur za poplatok za správu úveru vo výške 690,- Eur. Celkovú sumu 1.690,- Eur sa žalovaný zaviazal vrátiť v 13-tich mesačných splátkach po 130,- Eur. Prvá splátka bola splatná 10. deň po uzatvorení zmluvy a každá ďalšia splátka bola splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Zmluvné strany sa tiež dohodli, že veriteľ je oprávnený žiadať od žalovaného vrátenie celej dlžnej sumy spolu s úrokmi po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Prvoinštančný súd ďalej zistil, že po písomnej výzve zo dňa 01. 12. 2009 žalobca listom zo dňa 15. 01. 2010 oznámil žalovanému zosplatenie úveru ku dňu 16. 01. 2010 z dôvodu omeškania s jeho splácaním a že v čl. 12 obchodných podmienok si strany dojednali rozhodcovskú doložku, podľa ktorej všetky spory, ktoré medzi nimi vzniknú, predložia na rozhodnutie jedinému rozhodcovi Medzinárodného rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovskej spoločnosti, a. s. IČO: 44 146 990, so sídlom Viedenská cesta 5, Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“).

3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovanému bol poskytnutý spotrebiteľský úver podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“). S ohľadom na žalovaným vnesenú námietku premlčania skúmal jej dôvodnosť v zmysle § 100 ods. 1, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a dospel k záveru, že je dôvodná. Konštatoval, že prvá splátka úveru bola splatná dňa 14. 09. 2009, posledná dňa 14. 09. 2010, avšak žalobca zosplatal úver ku dňu 16. 01. 2010 a žaloba bola podaná na súde dňa 28. 07. 2014, teda po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa

§ 101 OZ. Posledný deň, kedy si žalobca mohol uplatniť nárok na súde pripadol na deň 16. 01. 2013, pričom nárok si uplatnil až dňa 28. 07. 2014. Žalovaný sa úspešne dovolal premlčania nároku, ktorý preto žalobcovi nebolo možné priznať. Prvoinštančný súd dodal, že ak by aj nedošlo k predčasnemu zosplatneniu úveru, s ohľadom na splatnosť poslednej mesačnej splátky, ktorá pripadla na deň 14. 09. 2010 by žaloba bola aj v takomto prípade podaná po uplynutí troch rokov po splatnosti každej splátky podľa § 103 OZ. Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené spočívanie premlčacej doby v čase od 06. 06. 2011 (kedy svoje právo z úverovej zmluvy uplatnil voči žalovanému na rozhodcovskom súde) do 26. 05. 2014, rozhodcovská doložka obsiahnutá v obchodných podmienkach nebola individuálne dojednaná. Preto ju vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku dojednanú v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa a teda ako absolútne neplatnú. Ak žalobca uplatnil nárok na rozhodcovskom súde na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, nedošlo k spočívaniu premlčacej doby podľa § 112 OZ.

4. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej „OSP“) a úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože si žiadne neuplatnil.

5. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca. Žiadal zmenu rozsudku tak, že odvolací súd zaviazne žalovaného k povinnosti zaplatiť (len) sumu 799,24 Eur s príslušenstvom. Výslovne v odvolaní uviedol, že napáda rozsudok v celom rozsahu.

6. Podľa žalobcu vychádza rozhodnutie okresného súdu z nesprávneho právneho posúdenia veci. Konkrétne, názor o potrebe výlučnej aplikácie Občianskeho zákonníka a ZoSÚ je neudržateľný, nakoľko je v rozpore so súdnou praxou súdu vyššieho stupňa a tiež v rozpore s názorom NS ČR. Žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/28/2014 a tvrdil, že napriek povahe zmluvy o úvere, ktorá má spotrebiteľský charakter, nestráca zmluva o úvere povahu obchodnoprávneho vzťahu (absolútneho obchodu) a pri jej posudzovaní je nevyhnutné prihliadať na ustanovenia Obchodného zákonníka. Preto pri posudzovaní dĺžky premlčacej doby a jej plynutia mal okresný súd aplikovať výlučne ustanovenia Obchodného zákonníka. Žalobca nesúhlasil ani s posúdením spočívania premlčacej doby. Opätovne poukázal na to, že dňa 06. 06. 2011 podal na žalobu na rozhodcovský súd. Nakoľko rozhodcovský súd do dňa ukončenia svojej činnosti právoplatne nerozhodol, bolo by v rozpore s princípmi právnej istoty a spravodlivosti, ak by mala premlčacia doba plynúť aj počas rozhodcovského konania.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

8. Odvolanie žalobcu bolo podané ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol s účinnosťou od 01. 07. 2016 zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)

9. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že vzhľadom na skutočnosť, že rozhodovanie o odvolaní prebieha už v dobe účinnosti CSP, bolo potrebné na odvolacie konanie aplikovať príslušné ustanovenia CSP aj s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá CSP, v zmysle ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP, zostávajú zachované.

11. Na základe odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku vyhodnotil odvolanie žalobcu ako nedôvodné. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu potrebnom pre rozhodnutie a dospel aj ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré po právnej stránke takisto správne posúdil.

14. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca si uplatnil proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 1.489,24 Eur s príslušenstvom ako nedoplatku zo stranami uzavretej zmluvy o úvere. Žalobca tvrdil, že povinnosťou žalovaného bolo vrátiť úverovú istinu 1.000,- Eur a zaplatiť dohodnutý poplatok v sume 690,- Eur, t. j. celkovo sumu 1.690,- Eur, z ktorej však žalovaný uhradil iba sumu 200,76 Eur.

15. V konaní bolo preukázané (a nebolo to ani sporné), že vrátenie úveru s príslušným poplatkom bolo rozložené na 13 mesačných splátok po 130,- Eur tak, že prvá splátka bola splatná 10. deň po uzatvorení zmluvy a každá ďalšia splátka bola splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Vzhľadom na omeškanie s platením splátok žalobca v súlade s príslušným zmluvným dojednaním oznámil žalovanému po písomnej výzve zo dňa 01. 12. 2009 listom zo dňa 15. 01. 2010 predčasné zosplatenie úveru ku dňu 16. 01. 2010.

16. V nadväznosti na to sa prvoinštančný súd správne zaoberal (prioritne) žalovaným vznesenou námietkou premlčania žalobcom uplatneného práva a dospel k správne mu záveru o jeho premlčaní.

17. Podľa odvolacieho súdu prvoinštančný súd správne aplikoval v otázke premlčania žalobou uplatneného práva ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobca v odvolaní neopodstatnene namietal, že premlčanie práva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa riadi právnou úpravou obsiahnutou v Obchodnom zákonníku. Odvolací súd nespochybňuje názor žalobcu, že zmluva o úvere patrí medzi tzv. absolútne obchody. V danom prípade je však potrebné mať na zreteli, že stranami uzavretá zmluva o úvere je súčasne spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. OZ. Účastníkmi tejto zmluvy sú žalobca ako subjekt poskytujúci úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý prijal úver na svoju osobnú spotrebu. Vzhľadom na princíp ochrany spotrebiteľa je nutné dodržať požiadavku, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva (v tomto prípade dĺžka premlčacej doby a jej plynutie) bola aplikovaná právna úprava premlčania obsiahnutá v OZ, ktorá je pre spotrebiteľa priaznivejšia a nie právna úprava premlčania upravená v Obchodnom zákonníku. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že s účinnosťou od 01. 01. 2008 bolo zákonom č. 568/2007 Z. z. do Občianskeho zákonníka zavedené ustanovenie § 52 ods. 2 v tom znení, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Už z tohto znenia ustanovenia § 52 ods. 2 OZ je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmý zámer zákonodarcu preferovať v rámci spotrebiteľskej ochrany aplikáciu spotrebiteľských predpisov. Napriek tomu, že zmluva o úvere ako taká je ako zmluvný typ upravená v § 497 Obchodného zákonníka a jedná sa tzv. absolútny obchod ako to správne uvádzal aj žalobca, majú sa prednostne v prípade úverového vzťahu spotrebiteľského charakteru ako klasického občianskoprávneho vzťahu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Rovnako v zmysle ustanovenia § 54 ods. 1 OZ, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Preto neexistuje dôvod, aby v prípade keď OZ upravuje otázku premlčacej doby a jej plynutia, ktorá je pre spotrebiteľa výhodnejšia, aby sa v prípade spotrebiteľského úveru ako v tejto prejednávanej veci aplikovala na premlčanie obchodnoprávna úprava regulujúca vzťahy zásadne podnikateľské. Uvedenú otázku už riešil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5 MCdo/20/2009 zo dňa 25. 01. 2011, ktoré bolo publikované aj v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 36/2013. V tomto rozhodnutí najvyšší súd zaujal právny názor, že obsahom zmluvy, ktorá spĺňa všetky znaky typovej zmluvy, nesmie byť zmluvné ustanovenie, v zmysle ktorého sa na premlčanie uplatní Obchodný zákonník. Toto ustanovenie spôsobuje totiž nepriaznivejšie postavenie spotrebiteľa, lebo Občiansky zákonník upravuje kratšiu trojročnú premlčaciu dobu, pričom s uplatnením Obchodného zákonníka je spojená dlhšia - štvorročná premlčacia doba. Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 MCdo/14/2014 zo dňa 21. 04. 2015 konštatoval, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy použijú, ak je to na prospech spotrebiteľa. Z tohto dôvodu sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ prednostne použijú ustanovenia OZ a to aj napriek tomu, že inak by sa mali použiť ustanovenia Obchodného zákonníka. Odvolací súd poukazuje na to, že ani Ústavný súd Slovenskej republiky nespochybnil správnosť aplikácie úpravy premlčacej doby podľa OZ v prípade úverovej zmluvy, ktorá má spotrebiteľský charakter (pozri napr. I. ÚS 402/2013 z 19. 06. 2013).

18. Súd prvej inštancie síce nesprávne určil začiatok plynutia premlčacej doby, kedy vychádzal z toho, že premlčacia doba začala plynúť odo dňa zosplatnenia úveru, avšak napriek tejto skutočnosti bol záver prvoinštančného súdu o premlčaní žalobcom uplatneného nároku správny. V súdnej veci totiž v zmysle § 103 druhej vety OZ začala premlčacia doba plynúť odo dňa zročnosti tej splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu úveru. Teda tá, ktorá zosplatnenie spotrebiteľského úveru vyvolala. Zo zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 04. 09. 2009 vyplýva, že prvá splátka vo výške 130,- Eur bola splatná v 10. deň od uzatvorenia zmluvy o úvere (t. j. dňa 14. 09. 2009) a každá ďalšia splátka rovnako vo výške 130,- Eur bola splatná v 30. deň odo dňa splatnosti predchádzajúcej splátky, tzn. že druhá splátka bola splatná dňa 14. 10. 2009, tretia splátka dňa 13. 11. 2009, štvrtá splátka dňa 13. 12. 2009, piata splátka dňa 12. 01. 2010 atď. a posledná trinásť splátka bola splatná dňa 09. 09. 2010.

19. Z predžalobnej výzvy zo dňa 01. 12. 2009 vyplýva, že žalobca upozornil žalovaného na zosplatnenie úveru, ktorý bol ku dňu spísania výzvy v omeškaní s uhradením sumy 260,- Eur (tzn. 2 splátky po 130,- Eur). Následne žalobca zosplatnil úver ku dňu 16. 01. 2010. Z uvedeného je teda zrejmé, že s poukazom na ust. § 53 ods. 8 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, došlo k zosplatneniu úveru pre nezplatenie splátky splatnej dňa 14. 10. 2009 ako tej, od ktorej splatnosti prešli tri mesiace. Z tohto dôvodu začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva od 15. 10. 2009 a preto žalobca si mohol svoje právo uplatniť na súde najneskôr dňa 15. 10. 2012. Urobil tak ale až dňa 28. 07. 2014, t. j. po uplynutí premlčacej doby.

20. Okresný súd pritom správne poznamenal, že ak by aj nedošlo k platnému zosplatneniu úveru, bol by nárok žalobcu premlčaný. Posledná splátka úveru bola totiž splatná dňa 09. 09. 2010 a teda posledným dňom na uplatnenia práva v rámci všeobecnej premlčacej doby by bol deň 10. 09. 2013. Súd prvej inštancie nesprávne vypočítal splatnosť poslednej splátky na deň 14. 10. 2010, keďže splátky neboli splatné v mesačných lehotách, ale v 30-dňových lehotách plynúcich odo dňa splatnosti predchádzajúcej splátky. Nakoľko lehota splatnosti jednotlivých splátok bola určená podľa dní a mesiace v roku majú rozdielny počet dní, lehota splatnosti jednotlivých mesačných splátok sa tak líšila s ohľadom na to, koľko dní bolo v mesiaci, v ktorom bola splátka splatná t. j. či 28 dní alebo 30 resp. 31 dní.

21. S poukazom na uvedené odvolací súd preto konštatuje, že súd prvej inštancie správne posúdil otázku premlčania nároku žalobcu. Keďže žalobca podal žalobu na súde prvej inštancie až dňa 28. 07. 2014, bol ním uplatnený nárok v čase začatia konania už premlčaný.

22. Ohľadom tvrdenia žalobcu o spočívání premlčacej doby od 06. 06. 2011, kedy svoje právo uplatnil na rozhodcovskom súde na základe uzatvorenej rozhodcovskej doložky, a to až do dňa 26. 05. 2014, kedy sa dozvedel o ukončení činnosti rozhodcovského súdu z oznámenia uverejneného v Obchodnom vestníku, odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že v prejednávanej veci k spočívaniu premlčacej doby v zmysle § 112 OZ nedošlo. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolaní nespochybnil právny záver okresného súdu o neplatnosti rozhodcovskej doložky obsiahnutej v obchodných podmienkach viažucich sa k stranami uzavretej úverovej zmluve. Preto poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 572/2017 zo dňa 20. 09. 2017, v ktorom ústavný súd konštatoval, že „Ak sťažovateľka uplatnila svoje právo na rozhodcovskom súde, ktorého rozhodca nemal právomoc vydať rozhodcovský rozsudok, nejde o uplatnenie práva u príslušného orgánu v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. Samotné rozhodcovské konanie, ale aj exekučné konanie bolo vedené bez toho, aby sťažovateľka mala k dispozícii právoplatné a vykonateľné rozhodnutie vydané príslušným orgánom. Premlčacia doba sa preto nezastavila a plynula po celý čas ako rozhodcovského, tak aj exekučného konania, a preto sťažovateľka musí niesť následky jej plynutia. Preto právo veriteľa v prípade, ak rozhodcovská doložka bola vyhlásená za neprijateľnú podmienku, bude premlčané, lebo neexistuje mechanizmus (procesný postup) pre ďalší postup vo veci, a to už formou postúpenia veci inému príslušnému orgánu na ďalšie konanie, alebo formou klauzuly obdobnej § 19 zákona o rozhodcovskom konaní; zachovanie účinkov podanej žaloby a spočívání plynutia premlčacej doby tak nie je pre tento prípad nikde zakotvený, preto neostáva ústavnému súde nič iné, len konštatovať, že účinky spočívání premlčacej doby nenastávajú“. Odvolací súd dodáva, že rozhodcovská doložka predstavuje významné zmluvné dojednanie, ktoré nemôže byť platne dojednané bez toho, aby si ho zmluvné strany individuálne dojednali resp. aby preukázateľne a nepochybne prejavili vôľu uzavrieť rozhodcovskú doložku (a nielen spotrebiteľskú zmluvu, v ktorej je rozhodcovská doložka v rámci obchodných podmienok včlenená). Odvolací súd preto konštatuje, že v danom prípade okresný súd

správne považoval rozhodcovskú doložku za neprijateľnú a teda neplatnú zmluvnú podmienku, nakoľko táto nebola individuálne dojednaná. Najvyšší súd Slovenskej republiky už opakovane vyslovil, že rozhodcovská doložka je neplatná, ak ako súčasť formulárovej zmluvy nie je individuálne dojednaná a splyva s ostatnými štandardnými ustanoveniami zmluvy (pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 210/2012 z 20. 12. 2012).

23. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil žalovaným vznesenú námietku premlčania ako dôvodnú a správne rozhodol, keď žalobu zamietol. Jeho závery nie sú výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci. Napadnuté rozhodnutie je vecne správne a preto ho odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to vrátane závislého výroku o trovách konania (vo vzťahu ku ktorému žalobca neuviedol žiadne odvolacie dôvody).

24. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, zásadne by teda mal nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania. Pretože však zo spisu odvolací súd nezistil, že by žalovanému v odvolacom konaní nejaké účelne vynaložené trovy vznikli (k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril, bol nečinný), odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).